

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ο ΠΟΥΡΝΑΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ο Καρλολος Σεβρύ, ένας ξενιτεμένος Γάλλος και η

σύζυγός του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με έξωτική όμορφοιά, επιστρέφουν έπειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικό σκοπό νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Τὸ μόνο πού ὁ Σεβρύ ξέρει σχετικῶς μετὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς της τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιο μισοερειπωμένο πύργο κοντὰ στὸ Βλαιγκούρ, ὅπου καὶ πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὅμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μετὴν σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖός ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῆ διαφόρες ἐγκληματικὰς καὶ σκοτεινὰς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖός κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουβέντα μετὸ Σεβρύ καὶ νὰ μᾶθη τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἀναζητήσεις του. Ὁ Σεβρύ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖός τοῦ παρουσιάζεται μετὸ ψευδώνυμο Ἰούλιος Κορνιφέρ. Ἐτσι οἱ ταξιδιώτες φθάνουν στὸ Βλαιγκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τὴ νύχτα καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, πού εἶνε ἐγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραάζεται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετὸ, φερνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει στὴ γέννα. Δεκάξη χρόνια περνοῦν κι' ἡ κόρη τῆς Ζελιμάς, ἡ Ἰωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικὸ, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖός τὴν ἔχει υἱοθετήσει. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικό, τὸν Ἰάκωβο.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ λοχαγὸς Βαγιάν στάθηκε μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Σχετικῶς μ' αὐτὸ, Ἰάκωβε, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ συμβῆ, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι...

— Σὰς ἀκούω, ἀγαπητέ μου νουνέ.

— Ξέρεις, παιδί μου, ὅτι πρὸ πέντε περίπου χρόνων, ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο τῆς νουνᾶς σου, τῆς φτωχῆς μου συζύγου, ἡ Ἰωάννα ἐγίνε νομικῶς θετὴ κόρη μου... Ἀπὸ τότε τῆς ἔδωσα τὸ ὄνομά μου κι' ἔτσι τώρα ὀνομάζεται Ἰωάννα — Ὀκυρίνα Βαγιάν. Ἡ Ἰωάννα ξέρει ὅτι γεννήθηκε στὸ Βλαιγκούρ κι' ὅτι ἡ μητέρα της πέθανε ἀπάνω στὴ γέννα. Ὡστόσο μονάχα αὐτὸ ξέρει... Ὅλα τὰ ἄλλα τῆς τὰ ἔκρυψα...

— Γι' αὐτὸ μοῦ παρεπονεῖτο πρὸ ὀλίγου, καθὼς μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν μητέρα της, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ναι... Ἀπὸ καιρὸ ἡ ἀγαπημένη μου Ἰωάννα ἔχει καταλάβει ὅτι κάποιο μυστήριον συνδέεται μετὴν γέννησί της. Πολλὰς φορὲς με ρώτησε σχετικῶς, ἀλλὰ ἐγὼ ἀπόφυγα πάντοτε νὰ τῆς ἀπαντήσω... Ἐσὺ, Ἰάκωβε, θὰ καταλάβῃς ἂν εἶχα δίκιο ἢ ἄδικο, γιὰτὶ ἀπὸ σένα δὲν θὰ κρύψω τίποτε... Ἐσὺ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα... Ἐδῶ, στὸ χωριό, κανεὶς σχεδὸν δὲν ξέρει σπουδαῖα πράγματα σχετικῶς μετὴν Ἰωάννα, γιὰτὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔλαβα ὅλες μου τὶς προφυλάξεις... Ἐτσι κανεὶς ποτὲ δὲν τάραιξε τὴν ἡσυχία τῆς κόρης μου μετὰ ἀδιάκριτες κουβέντες...

Λοιπὸν, Ἰάκωβε, ἀκουσε τώρα τὴν ἱστορία τῆς Ἰωάννας. Καὶ ὁ παλαιὸς λοχαγὸς τῶν δραγόνων ἀρχισε νὰ διηγῆται στὸν ἀναδεξιμὸ τοῦ τὰ γεγονότα τοῦ Βλαιγκούρ πού διηγηθήκαμε κι' ἐμεῖς στὸν πρόλογο τοῦ ἔργου μας.

Ὅταν τελείωσε τὴ διήγησί του, κάρφωσε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸν νεό, ὁ ὁποῖός τὸν εἶχε ἀκούσει μετὴν μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ συγκίνηση.

— Λοιπὸν, Ἰάκωβε, τὸν ρώτησε ζωηρά, ἔπρεπε νὰ τὰ πῶ αὐτὰ τῆς Ἰωάννας;

— Ὡ! ὄχι, ἀπάντησε ὁ νέος. Θὰ καταστρέφατε ὅλη τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς της.

— Τὸ ἤξερα, φίλε μου, καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινα σιωπηλός. Ναι, Ἰάκωβε, πρέπει πάντα ἡ δυστυχισμένη νέα ν' ἀγνοῇ ὅτι ὁ πατέρας της ἔπεσε θύμα ἀνανδρῶν δολοφόνων καὶ ὅτι ἡ μητέρα της πέθανε ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ τὸ σπαραγμὸ της.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε, ρώτησε ὁ Ἰάκωβος, κατάρθωσαν νὰ συλλάβουν τοὺς δολοφόνους; Μπόρεσαν νὰ μάθουν τὸ ὄνομα τοῦ θύματος;

— Ἡ δικαιοσύνη κι' ἡ ἀστυνομία ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν, μὰ δὲν κατάρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε.

— Δυστυχισμένη Ἰωάννα! ψιθύρισε ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀπεναντίας εἶνε εὐτυχισμένη, γιὰτὶ δὲν ξέρει τίποτε. Δὲν εἶχε οἰκογένεια, οὔτε ὄνομα, κι' ἐγὼ τῆς ἔδωσα τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν ἔκανα κόρη μου...

— Μὰ καὶ τὴν ἀγαπᾶτε σὰν πραγματικὴ κόρη σας.

— Πρὶν φέρω ἐδῶ τὴν Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Βαγιάν, τὴν ἀφῆσα τρία σχεδὸν χρόνια σὲ μιά παραμιάνα. Τὸ ἔκανα ἐπίτηδες αὐτὸ γιὰ νὰ λησμονηθῇ κάπως τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιον πού εἶχε κάνει τόσο κρότο... Ἦταν καλὴ ἡ ἰδέα μου αὐτὴ γιὰτὶ ὅταν ἔφερα τὴ μικρούλα στὸ Μαρέλ, κανένας δὲν σκεφτήκε ὅτι μποροῦσε νὰ εἶνε ἡ ὄρφανὴ τοῦ Βλαιγκούρ... Ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ τὴν λατρεύσαμε, ὅπως τ' ὁμοιογούν ὅλοι στὸ χωριό... Μὰ κι' αὐτὴ μᾶς ἀντάμειψε μετὴν ἀγαπῆ τῆς καὶ τὶς περιποιήσεις της... Σήμερα εἶνε ἡ μόνη μου κληρονόμος. Λυπᾶμαι μόνο πού δὲν ἔχω νὰ τῆς ἀφήσω πολλὰ πράγματα...

— Γίνεται κανεὶς εὐτυχισμένος καὶ χωρὶς πλοῦτη, νουνέ μου... Ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου τεμπέλης... Ἡ δουλειὰ δὲν με φοβίζει. Θὰ ἐργαστῶ γι' αὐτὴν...

— Ξέρω, παιδί μου, ὅτι κοντὰ σου δὲν θὰ στερηθῇ τίποτε.

Ἀκουσε, ὅλη μου ἡ περιουσία εἶνε αὐτὸ τὸ περιθώριον, τὸ σπιτί μετὰ τὰ ἐπιπλά του, τὸ διπλανὸ χωράφι καὶ καμμιὰ πενηνταριά χιλιάδες φράγκα μετρητά. Ἐκτὸς αὐτῶν, θρέθηκαν στὸν ταξιδιωτικὸ σάκκο καὶ στὸ πορτοφόλι τοῦ πνιγμένου πέντε χιλιάδες περίπου φράγκα, τὰ ὁποῖα μοῦ παρέδωσε ὁ δήμαρχος τοῦ Βλαιγκούρ...

— Μὰ τότε ἡ Ἰωάννα εἶνε πλούσια, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ἄν τὸ ἤξερα αὐτό...

— Τί;

— Δὲν θὰ τολμοῦσα...

— Ἐλα! ἔλα! εἶπεν ὁ γέρο στρατιωτικὸς, χτυπώντας τὸ παλληκάρι στὸν ὦμο. Κάνε μου τὴ χάρι καὶ μὴ λές ἀνοησίες. Τέλος πάντων, ἡ Ἰωάννα ἔχει μιά μικρὴ προίκα, ἡ ὁποία ἴσως, ὡς τὴν ἐποχὴ πού θὰ ξαναγυρίσῃ, νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα... Τότε μπορεῖ ν' ἀγοράσουμε καμμιὰ ἀγροικία πού θὰ τὴν διευθύνῃς ἐσὺ... Αὐτὰ, παιδί μου, εἶχα νὰ σοῦ πῶ καὶ θεωρῶ περιττὸ νὰ σοῦ συστήσω νὰ μὴ κάνῃς λόγο σχετικῶς στὴν Ἰωάννα.

— Ἦσυχᾶστε, νουνέ μου, ὅλα ὅσα μοῦ ἐμπιστευτήκατε, θὰ μείνουν θαμμένα ἐδῶ στὴν καρδιά μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε ἡ Γερτρούδη, ἡ ὁποία εἶπε στοὺς δύο ἄντρες:

— Περᾶστε μέσα... Τὸ πρόγευμα εἶν' ἔτοιμο κι' ἡ δεσποινὶς σὰς περιμένει.

— Ἐρχόμαστε ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ λοχαγός.

Ἐπειτ' ἀπὸ δυὸ ὄρες, ὁ Ἰάκωβος Γκραντέν ἔφευγε χαρούμενος ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ νουνου τοῦ. Πῆρε τὸ δρόμο σφουρίζοντας, ὅταν ἔξαφνα θρέθηκε μπροστὰ στὸ γέρο ζητιάνο τοῦ Βλαιγκούρ.

— Ἄ! ἐσὺ εἶσαι, μπάριμπα Λαμπίκ; τοῦ φώναξε.

— Ναι, ἐγὼ καὶ μετὰ καινούργια παπούτσια μάλιστα, χάσῃ στὴν καλωσύνη τῆς δεσποινίδος. Ἀλλὰ, πές μου, εἶν' ἀληθὴ ὅσα ἀκούσα;

— Τί δηλαδή;

— Ὅτι φεύγεις αὔριο γιὰ ἑπτὰ χρόνια.

— Μάλιστα, μπάριμπα Λαμπίκ, πηγαίνω κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὸ καθήκον μου πρὸς τὴν πατρίδα.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεσαι καθόλου λυπημένος.

— Καὶ τί θὰ μ' ὠφελούσε νὰ λυπηθῶ;

— Τίποτε βέβαια... Ὡστόσο δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

— Τι;
 — Την πρωινή σας κουβέντα με τη δεσποινίδα, είπε ο γέρο Λαμπίκ. Έγώ νόμιζα ότι επρόκειτο να γίνη σύντομα ο γάμος κ' είχα κάτι να σάς πω...
 — Σέ μένα;
 — Μάλιστα.
 — Μά μπορείς να μου το πής και τώρα.
 — "Α! όχι... Θα σάς το πω άμα ξαναγυρίσετε και παντρευτήτε τη δεσποινίδα.
 — Κι' αν πεθάνης ως τότε; ρώτησε ο 'Ιάκωβος γελώντας...
 — Τόσο το χειρότερο... Θα πάρω μαζί μου το μυστικό...
 — "Ωστε πρόκειται λοιπόν περί μυστικού;... 'Αλλά γιατί δεν μου το λές από σήμερα;...
 — Γιατί; Γιατί;... Γιατί έτσι μου άρέσει...
 — Τουλάχιστον, πές μου ένα μέρος του! επέμεινε ο 'Ιάκωβος.
 — "Ακου, παιδί μου... Ξέρεις τίποτε για τη δεσποινίδα 'Ιωάννα; 'Ο λοχαγός Βαγιάν σου είπε πού τη βρήκε;
 — Χθές ακόμα δεν ήξερα τίποτε... 'Αλλά σήμερα το πρωί ο νουνός μου μου διηγήθηκε πώς έμεινε ή 'Ιωάννα όρφανή...
 "Άγνωστοι δολοφόνοι πέταξαν τον πατέρα της στο ποτάμι κ' ή μητέρα της πέθανε από τη λύπη της.
 — "Ωραία... Βλέπω ότι ο λοχαγός σου διηγήθηκε όσα ήξερε...
 — Μήπως εσύ ξέρεις περισσότερα; ρώτησε με μεγάλη περιέργεια ο 'Ιάκωβος.
 — Ναι και όχι, απάντησε μυστηριωδώς ο γέρος.
 — Μά δεν είν' απάντησις αυτή...
 — "Ακου, φίλε μου, όταν γίνης σύζυγος της 'Ιωάννας, του

«Παιδιού της Δυστυχίας», όπως τηνώνομασαν στο Βλαινκούρ, θα σου δώσω μερικές πληροφορίες, χάρις στις οποίες θα μπορέσης ίσως να μάθης το όνομα του πατέρα της ή να ξαναβρής την οικογένειά του.

Ο 'Ιάκωβος έπιασε το ζητιάνο από το μπράτσο.

— Αυτές τις πληροφορίες πρέπει να μου τις δώσης τώρα, του είπε με φωνή ταραγμένη.

Ο γέρο Λαμπίκ όμως κούνησε άρνητικά το κεφάλι του και του απάντησε:

— Μόνο όταν θα γίνης σύζυγος της δεσποινίδος...

— Μά μπορεί να πεθάνης εν τώ μεταξύ!...

Τουλάχιστον αφού δεν λές τίποτε σε μένα, πρέπει να όμολογήσης το μυστικό στον λοχαγό Βαγιάν.

— "Οχι... Δεν μπορώ...

— Κι' αν σε αναγκάσω να μιλήσης;

— Με ποιό τρόπο;

— "Αν σε καλέσω στα δικαστήρια...

— "Ασχημος τρόπος, παιδί μου... Βλέπω καλά ότι δεν ξέρεις το γέρο Λαμπίκ... "Όταν δεν θέλη, ούτε ή κρεμάλα δεν μπορεί να τον κάνη να μιλήση...

— Μπάρμπα Λαμπίκ, σ' ίκετεύω!... Σ' έξορκίζω!...

— "Όταν ξαναγυρίσης, φίλε μου, όταν ξαναγυρίσης... Καλύπομονή ως τότε... Καλό κατευόδιο και καλή αντίμωσι...

Και γυρίζοντας προς τον 'Ιάκωβο τα νώτα του, ο γέρο Λαμπίκ απομακρύνθηκε όσο μπορούσε πιο γρήγορα.

Ο 'Ιάκωβος έμεινε μια στιγμή στην ίδια θέση κι' έπειτα, κουνώντας το κεφάλι του είπε:

— Τί ανόητος πού είμαι και κάθομαι και πιστεύω αυτόν τον γεροφεύτη!... Σίγουρα δεν ξέρει τίποτε περισσότερο από το νουνό μου... Με κοροϊδεύε μια ώρα τώρα κι' εγώ δεν το καταλάβαινα...

Ο γέρο Λαμπίκ απομακρύνθηκε όσο μπορούσε πιο γρήγορα.

την 'Ιωάννα, τον συνώδευαν και μερικοί φίλοι του καθώς και καμμιά δεκαριά χαμίνια του χωριού που τον άγαπούσαν πολύ.

Είχαν περάσει πειά την κοιλάδα και έφταναν προς το βουναλάκι που οι κάτοικοι των περιχώρωνώνόμαζαν «Μαύρο λόφο». Ο λόφος αυτός, αν και χαμηλός, ήταν ώστόσο ευκολώτατος στο ανέβασμα γιατί ήταν γεμάτος από απότομους βράχους και σκεπασμένος από πυκνούς θάμνους που έκρυβαν θαθείες άβύσσους.

— 'Ιάκωβε, είπε ο λοχαγός Βαγιάν, έδω πρέπει να χωριστούμε. Δεν θα σε συνοδεύσουμε περισσότερο γιατί θα καθυστερήσουμε και τότε θα χάσης το λεωφορείο του Βλαινκούρ.

— Καί, εκτός αυτού, θα κουραζόσαστε άδίκως, απάντησε ο νέος.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έρριξε ένα τελευταίο βλέμμα προς το χωριό του, το Μαρέλ, που το άφηνε για τόσα χρόνια. Δάκρυα φάνηκαν, τη στιγμή εκείνη, στα μάτια του.

'Αλλά και ή 'Ιωάννα, μη μπορώντας πειά να κρατήση τα δάκρυά της, ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά του γέρου λοχαγού.

— Θάρρος, παιδιά μου, θάρρος! είπε κι' εκείνος, έξαιρετικά συγκινημένος.

Έπειτα, άπευθυνόμενος προς την 'Ιωάννα, της είπε:

— "Ελα, κόρη μου, άγκάλιασέ τον να φύγουμε.

Η νέα ρίχτηκε τότε τρέμοντας στην άγκαλιά του μηστήρος της κι' ένωσε τα δάκρυά της με τα δικά του, ενώ ο γέρο λοχαγός έλεγε:

— Μετά δεκαοχτώ μήνες. 'Ιάκωβε, όταν θα είσαι πειά τέλειος στρατιώτης, θα ζητήσης άδεια και θα ξανάρθης να περάσης μερικές μέρες κοντά μας.

Όλοι άποχαιρέτησαν τον 'Ιάκωβο κι' έτοιμαζόντουσαν πειά να τον αφήσουν, όταν ένα από τα χαμίνια της συνοδείας έβγαλε μια κραυγή και έτρεξε να κρυφτή κοντά στο λοχαγό.

Συγχρόνως τ' άλλα παιδιά φώναζαν:

— "Ο Λυκογιάννης! 'Ο Λυκογιάννης!

Όλων τα βλέμματα γύρισαν άμέσως προς το μέρος που έδειχνε το χαμίνι κι' ένα παράδοξο θέαμα παρουσιάστηκε μπρός στα μάτια τους.

Ένα πλάσμα περίεργο, που φαινόταν σαν να ογήκε από τις άβύσσους του Μαύρου λόφου, έτρεχε ανάμεσα από τους άγρους, με άπίστευτη ταχύτητα, διευθυνόμενο προς το μέρος όπου στεκόταν ο μικρός όμιλος.

Τα παιδιά άρπαξαν πέτρες κι' έτοιμάστηκαν να τις πετάξουν έναντίον του Λυκογιάννη, αλλά ο 'Ιάκωβος τά έμπόδισε.

— "Αφήστε τις πέτρες, είπε, και μη φοβάστε τίποτα. 'Ο Λυκογιάννης είνε βέβαια άγριος, αλλά δεν είνε καθόλου κακός. Άπεναντίας, είνε καλός και τον έχω φίλο μου... "Όποιος λοιπόν του πετάξη πέτρες, θα χάση έντελώς τη φιλία μου...

Τα λόγια αυτά έκοψαν την πολεμική όρμη των χαμινιών, τα όποια περιστοίχισαν το Λυκογιάννη, που είχε φτάσει κιάλας.

Πραγματικά, όπως είχε πη ή 'Ιάκωβος, ήταν άληθινός άγριος. Είχε ψηλό ανάστημα και μέλη γεμάτα δύναμη. Ως μόνο του ρούχο φορούσε ένα λυκοτόμαρο που σκέπαζε το μισό μόνο σώμα του, αφήνοντας γυμνά τα χέρια και τα πόδια του, που τα περιέβαλλε πυκνό τρίχωμα.

Το πρόσωπό του, αν και χανόταν μέσα στα μακρυά του μαλλιά και γένεια, φαινόταν πως είχε πολύ γλυκειά έκφρασι, και το σύνολό του παρουσίαζε άνθρωπο ώραίο, όπως θα ήταν ή πρωτόπλαστος πριν ακόμα άμαρτήση.

Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν τον πλησίασε και του άπλωσε το χέρι του, το όποιο εκείνος έσφιξε μέσα στα δικά του, θγά-

Γ"

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν έφευγε από το χωριό του και βρισκόταν πειά στο δημόσιο δρόμο. Εκτός από το λοχαγό και

ζοντας κραυγές άναρθρες, παράδοξες, πού φανέρωναν τη χαρά του.

Καί πράγματι, μονάχα με τέτοιες κραυγές τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλάσμα μποροῦσε νὰ ἐκφράζη τὴ θλίψη του ἢ τὴ χαρά του. Ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀρχίσει νὰ πλησιάζη κάπως τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς μεγάλο φόβο, κατάλαβε ὅτι αὐτοὶ εἶχαν δικό τους τρόπο συνεννοήσεως, τὸν ὁποῖο ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μιμηθῆ. Δὲν ἦτανε ὡστόσο βουβός. Ἀλλά, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀπέφευγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζοῦσε στὰ δάση, ἀνάμεσα στὰ ἀγρία ζῶα, δὲν εἶχε μάθει νὰ μιλάη.

Ὁ δυστυχισμένος, ὡς πρὸς αὐτὸ τοῦλάχιστον, ἦταν ἀγριώτερος καὶ τῶν ἀνθρωποφάγων τῆς Ἀφρικῆς, γιατί αὐτοὶ τοῦλάχιστον ἔχουν δική τους γλῶσσα καὶ συνεννοοῦνται.

— Λοιπὸν, καλέ μου Λυκογιάννη, τοῦ εἶπε ὁ Ἰάκωβος, φεύγω καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ δὲν θὰ με ξαναἰδῆς. Ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, θάλεγε κανεὶς ὅτι τὸ ἤξερες, ἀφοῦ θγῆκες ἀπὸ τὴν τρύπα σου γιὰ νὰ μοῦ εὐχηθῆς καλὸ κατευόδιο.

Ὁ Λυκογιάννης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἡ κόμη του κυμάτισε σὰν χαιτή λιονταριοῦ. Ἔπειτα, σὰν νὰ εἶχε καταλάβει τὰ λόγια τοῦ Ἰακώβου, μελαγχόλησε ξαφνικά καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐξαφνα ὅμως τὰ μάτια του ἔλαμψαν παράδοξα. Πλησίασε τότε τὴν Ἰωάννα, καὶ παίρνοντας τὸ δεξιὸν χεῖρὸν τὸ ἔνωσε μετὰ τὸ χεῖρὸν τοῦ Ἰακώβου, πού τὸ κρατοῦσε ἀκόμα στὸ δικό του. Συγχρόνως φάνηκε στὰ χεῖλη του ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως.

— ὦ! ψιθύρισε ὁ Ἰάκωβος, ξαφνιασμένος.

Ἔπειτα, μετὰ μιὰ ξαφνικὴ χειρονομία, ἐπῆρε τὸ Λυκογιάννη στὴν ἀγκαλιὰ του.

— Φίλε, εἶπε, ἀγαπημένε μου Λυκογιάννη, πρέπει νὰ σε φιλήσω!

— Παράδοξο! Παράδοξο! ψιθύρισε ὁ γέρο λοχαγός.

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰακώβου σχημάτισαν κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ Λυκογιάννη γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν καλύτερα. Ἀλλά ἐκεῖνος, νομίζοντας πὼς ἤθελαν νὰ τὸν συλλάβουν, ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἔφυγε τρέχοντας μέσ' ἀπὸ τὰ χωράφια, μετὰ ἀφάνταστη ταχύτητα.

Ὡστόσο, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν ὄμιλο, σταμάτησε καὶ ἀνέθηκε σὲ κάποιον θράχο. Ἀπὸ κεῖ πάνω κύτταζε μελαγχολικά τὸν Ἰάκωβο πού φίλησε μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ λοχαγὸ Βαγιάν καὶ τὴν κόρη του καὶ ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Ἐξαφνα ὅμως ἀνασκήρτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του σὰν πολεμικὸ ἄλσγο στὸν ἤχο τῆς σάλπιγγος. Ποδοβολητὸ ἄλόγων εἶχε ἀκουστῆ καὶ σὲ λίγο δυὸ νέοι καθαλλάρηδες φάνηκαν πού ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κοιλάδος.

Ὁ Λυκογιάννης, βλέποντάς τους συνταράχτηκε ὀλόκληρος. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀγρία καὶ μιὰ θαθεῖα κραυγὴ θγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Οἱ δυὸ καθαλλάρηδες εἶχαν συγκρατήσῃ τὴν ὁρμὴ τῶν ἀλόγων τους καὶ περνοῦσαν τώρα μπροστὰ στὸν ὄμιλο τῶν φίλων τοῦ Ἰακώβου Γκραντέν. Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ γέρο λοχαγὸ καὶ τὴν κόρη του, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γύρισε καὶ ἔρριξε ἕνα ἀστραφετὸ βλέμμα στὴν Ἰωάννα.

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου στεκόταν, ὁ Λυκογιάννης δὲν μπόρεσε νὰ δῆ τί συνέβη. Ὡστόσο πῆρε στάσι ἀπειλητικὴ καὶ ἔδειξε στὸ νεαρὸ καθαλλάρη τις γροθιές του.

Αὐτὸς βέβαια κατάλαβε, γιατί, βλέποντας τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀγρίου, χτύπησε τὸ μαστίγιό του καὶ συγχρόνως ξέσπασε σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο πού σφύριξε σ' αὐτιά τοῦ Λυκογιάννη σὰν θέλος.

— Εἶνε ὁ γυιὸς τῆς βαρώνης Σιμέζ, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Ἰακώβου. Κι' αὐτὸς πού ἦταν μαζὺ του θὰ εἶνε κανένας φίλος του ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Ἀσχημὸ βλέμμα, ἔχει αὐτὸς ὁ νέος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

Ἀλλά οὔτε κἀν ὑπωπεύθηκε ὅτι ἡ ὠμορφιά τῆς Ἰωάν-

νας εἶχε τραβῆξει τὸ γεμᾶτο πάθος βλέμμα τοῦ νέου.

— Πᾶμε! πρόσθεσε κατόπιν. Δὲν ἔχουμε καμμιά δουλειὰ ἐδῶ...

Καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἰωάννα, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Μαρέλ.

Ὁ Λυκογιάννης ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα ἐκεῖ καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔρριξε γύρω του ἕν' ἀνήσυχο βλέμμα, τράβηξε τρέχοντας πρὸς τοὺς ἀπόκρημνους θράχους καὶ σὲ λίγο ἔγινε ἀφαντος μέσα στοὺς θάμνους τοῦ Μαύρου λόφου.

Οἱ δυὸ καθαλλάρηδες ἐξακολούθησαν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ δρόμο τους. Ὁ φίλος τοῦ γυιοῦ τῆς βαρώνης ντὲ Σιμέλ ἦταν ἕνας νέος εἰκοσιπέντε χρόνων περίπου, ὠνομαζόταν Ἰούλιος Χαστιέ καὶ ἦταν μοναχογιὸς πλουσιωτάτου τραπεζίτου. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε λάβει ἐξαιρετικὴ μόρφωσι καὶ ἀνατροφή, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ, διέφερε τοῦ φίλου του Ραοῦλ ντὲ Σιμέζ, ὁ ὁποῖος, ἀν καὶ νεώτερος ἀκόμα εἶχε ἐντελῶς διαφθαρεῖ, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα του!

— Τί εἶδους πλάσμα ἦταν αὐτὸ πού εἶδαμε ἀπάνω στὸ βράχο; ρώτησε τὸ φίλο του ὁ Ἰούλιος Χαστιέ.

— Ἄ! ἕνας νέος, ἕνας τρελλός! ἀπάντησε ὁ Ραοῦλ, ὑψώνοντας τοὺς ὠμους του.

— Μοῦ φάνηκε ὅτι σε ἀπειλοῦσε... Ἐξήγη βέβαια τίποτε μαζὺ σου.

— Νομίζω ὅτι θὰ μ' ἐπνιγε μετὰ μεγάλῃ του εὐχαρίστησι, ἀν μποροῦσε...

— Ἄ! καὶ γιατί;

— Γιατὶ μιὰ μέρα τοῦ ἔδωσα ἕνα καλὸ μάθημα μ' αὐτὸ τὸ μαστίγιό.

— Καὶ εἶχες τὸ κουράγιο νὰ χτυπήσῃς αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο;

— Γιατὶ ὄχι;

— ὦ Ραοῦλ!... ἔκανε ἐπιτιμητικὰ ὁ Ἰούλιος Χαστιέ.

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ Ραοῦλ, ἀν μοῦ δοθῆ εὐκαιρία θὰ τοῦ δώσω καὶ δεύτερο μάθημα.

— Μὰ τί σοῦ ἔκανε;

— Ἐπιτρέψέ μου νὰ μὴ σοῦ ἀποκριθῶ.

Καὶ ἀλλάζοντας θέμα συζητήσεως, ὁ Ραοῦλ ρώτησε:

— Τὴν εἶδες τὴ νέα μετὰ τὴν ὁποία διασταυρωθήκαμε πρὸ ὀλίγου;

— Ναι, τὴν εἶδα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰούλιος.

— Δὲν εἶνε νόστιμη;

— Νόστιμη μόνο; Ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ἀληθινὸ θαῦμα ὠμορφιάς.

— Τότε καταλαβαίνεις. Σ' ἕνα μῆνα θὰ εἶνε ἐρωμένη μου.

— Μὴ λές ἀνοησίες... Ἄν θέλῃς μάλιστα, ἐγκατάλειψε τὸ σχέδιό σου αὐτό...

— Ποτέ!...

— Δὲν θὰ πετύχῃς... Μοῦ ἔφτασε νὰ ρίξω ἕνα μόνο βλέμμα στὴ νέα γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ἀθηῖ ἐκεῖνα τῶν ἀγρῶν πού δρέπονται ἐκκολα.

— Καὶ μολαταῦτα θὰ γίνῃ δική μου. Τὴν θέλω! Τὴν ποθῶ!

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ πραγματικοῦ αἰσθήματος;

— Ναι, εἶν' ἕνα πάθος τρομερὸ, τὸ ὁποῖο ἀπὸ καιρὸ βασανίζει...

— Δὲν τῆς μίλησες ποτέ;

— Ὁχι, μοῦ φτάνει ὅτι τὴν βλέπω...

Ὁ Ἰούλιος Χαστιέ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Γιατὶ γελάς; τὸν ρώτησε ὁ Ραοῦλ ντὲ Σιμέζ.

— Γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶδα νὰ σε κυριεύουν αἰσθήματα πού ἢ φωτιά τους ἔσβυσε σὰν αὐτὸ τὸ σπῆρτο μετὰ τὸ ὁποῖο ἀνάβω τὸ σιγαρέττο μου...

— Δὲν λέω ὄχι... Ἀλλά σε βεβαιώνω ὅτι, αὐτὴ τὴ φορὰ πρόκειται περὶ σπουδαίου αἰσθήματος...

— Ἄ!...

— Τί, ἄ;

— Ξεχνᾷς ὅτι μετὰ τέσσερες ἡμέρες ξαναγυρίζουμε στὸ Παρίσι; Λοιπὸν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, οὔτε κἀν θὰ θυμῶσαι περὶ τὴν Ἰωάννα. Ὅπως καὶ τὰ προηγούμενα αἰσθή-

Οἱ χωρικοὶ καταδίωκαν τὸν ἀγριάνθρωπο

ματά σου, θά σθύση κι' αυτό γρήγορα...

— Ναι, ψιθύρισε ο Ραούλ. Θά επιστρέψουμε στο Παρίσι, αλλά εγώ θά ξαναγυρίσω γρήγορα εδώ...

Δ'

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Μιά μέρα, πέντε χρόνια πριν από τα γεγονότα που διηγήθηκαμε, ένας κάτοικος του Μαρέλ, γυρίζοντας από το Βλαιγκούρ μέσ' από τὰ δάση, έφτασε στο χωριό κάθιδρος και κατατρομαγμένος.

— "Ω! αν ξέρατε! "Αν ξέρατε! άπαντούσε σε όσους τον ρωτούσαν για την άφορμή της ταραχής του.

"Ένα σωρό χωρικοί μαζεύτηκαν τότε γύρω του και άρχισαν να του άπευθύνουν διάφορες έρωτήσεις. Μά εκείνος άπαντούσε στερεότυπα:

— "Αν ξέρατε! "Αν ξέρατε!

Τέλος, άφου πέρασαν πέντε λεπτά και συνήλθε κάπως, μπόρεσε να μιλήση.

Και διηγήθηκε ότι, περνώντας μέσ' άπ' τὸ δάσος, είδε να τρέχη στους θάμνους ένα ζώο παράδοξο με χέρια και με πόδια και με μακρὰ μαλλιά που έμοιαζε πολύ με άνθρωπο.

Ο δάσκαλος του χωριού που ήταν κι' αυτός εκεί, είπτε ότι σίγουρα θά έπρόκειτο για καμμιά μαϊμού κι' όλοι παραδέχτηκαν αυτή την άποψη.

Αλλά, έπειτα από μερικές ημέρες μιά γυναίκα που είχε πάει στο δάσος για να κόψη ξύλα, γύρισε στο χωριό περίτρομη, και είπτε ότι είχε δῆ να περνάη μπροστά της ένα πλάσμα παράδοξο που έτρεχε με παράδοξη ταχύτητα...

— Πριν περάση μήνας, και άλλοι χωρικοί είδαν τον παράδοξο αυτό άνθρωπο. Αλλά και χωρικοί από τάλλα χωριά γύρω τον είδαν κι' αυτοί.

Έτσι η συγκίνηση στο Βλαιγκούρ μεγάλωνε όλοένα κι' όλοι μιλούσαν για τὸ παράδοξο αυτό πλάσμα.

Μερικοί από τους πιό τολμηρούς νέους θέλησαν να τὸ καταδιώξουν. Κι' επί μιά βδομάδα όλόκληρη πήγαιναν μέσα στο δάσος και τὸ έξερευνοῦσαν άπ' άκρη σ' άκρη. Μά πουθενά δεν κατάρθωσαν ν' ανακαλύψουν τὰ ίχνη του παραδόξου αυτού πλάσματος.

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν ήταν κατά την εποχή εκείνη δήμαρχος του Μαρέλ κ' είχε άκούσει όσα διαδιδόντουσαν για τὸν άγριάνθρωπο. Θεώρησε λοιπόν καθήκον του να έξακριβώση περι τίνος πρόκειται και να καθουχάση τούς συμπολίτες του...

Αποφασίστηκε λοιπόν να γίνη συστηματική έρευνα σ' όλόκληρο τὸ δάσος, διευθυνόμενη από τον ίδιο τὸν δήμαρχο. Θά έξερευνοῦσαν τὸ δάσος άπ' άκρη σ' άκρη και θά καταδιώκων τον παράδοξο κάτοικό του ως τὸ άντρο του, όπου, αν τὸ πράγμα, δεν ήταν δύσκολο, θά τὸν συνελάμβαναν.

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν ώρισε ο ίδιος τούς τριάντα άνδρες που θά τὸν ακολουθοῦσαν και την έπομένη Κυριακή ξεκίνησε μαζί τους για τὸ δάσος.

Έκεί τούς έδωσε τις άναγκαίες οδηγίες και συνέστησε σε όλους να μην πυροβολήσουν, χωρίς να τούς διατάξη ο ίδιος.

— Γιατί, έπρόσθεσε, δεν ζέουμε ακόμα αν θά βρεθούμε μπροστά σε άνθρωπο ή σε θηρίο. Προσέξτε λοιπόν πολύ, γιατί, αν αυτό τὸ πλάσμα εινε άνθρωπος, θά εινε άμαρτία να τὸ κάνουμε κακό!

Κι' άμέσως σκορπίστηκαν

όλοι και άρχισαν να ψάχνουν.

"Εξαφνα, κατά τις έννεά η ώρα, άκούστηκαν δυνατές κραυγές της συνοδείας που άνηγγελλαν ότι είχαν βρη αυτόν που καταδιώκων. "Όλοι έτρεξαν άμέσως στο μέρος άπ' τὸ όποιο άκουγόntonουσαν ή κραυγές κι' έτσι βρέθηκαν μπροστά σ' ένα σῦδεντρο, μέσα στο όποιο οι δύο χωρικοί καταδιώκων τον άγριάνθρωπο...

Τότε, κατά διαταγήν του δημάρχου, σχημάτισαν κύκλο γύρω από τὸ σῦδεντρο κι' έτσι τὸν απέκλεισαν από παντού.

"Όπως τὸ θηρίο αντίστέκεται έναντίον των διωκτών του, έτσι και ο άγριάνθρωπος, βλέποντας τὸν έαυτό του περικυκλωμένο άπ' όλες τις μεριές, προσπάθησε να ξεφύγη και γρήγορος σαν θέλος, ώρμησε προς τὸ μέρος, όπου νόμιζε πως θά συναντοῦσε λιγώτερη αντίσταση. Μά ένας ζωντανός φράχτης του έμπόδισε τὸ πέρασμα.

Γύρισε τότε προς την αντίθετη μεριά, αλλά κι' από εκεί τὸυ είχαν κόψει την ύποχώρησι.

"Απ' όλες τις μεριές, ο κύκλος των διωκτών του στένευε και όλα τὰ περάσματα φυλαγόntonουσαν.

"Η έκφρασις του δυστυχημένου φανέρωνε τέτοια άπόγνωσι που θά συγκινοῦσε και την πιό σκληρή καρδιά.

Ο δήμαρχος, κυριευμένος από οίκτο, διέταξε να τελειώσουν όσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Τότε οι χωρικοί πλησίασαν κοντά. Περίμεναν να ίδουν τὸν άγριάνθρωπο ν' αντίστέκεται. Αλλά γελάστηκαν...

Ο δυστυχημένος στεκότανε τρέμοντας και τὸ πρόσωπό του φανέρωνε άπέραντη λύπη.

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν τὸν πλησίασε σε άπόστασι δυό θημάτων και, με γλυκό τόνο, τὸυ άπηύθυνε διάφορες έρωτήσεις.

Ο άγριάνθρωπος άνοιξε τὸ στόμα του και σάλεψε τὴ γλώσσα του, αλλά δεν μπόρεσε ν' άρθρώση ούτε λέξι.

— Εινε περιττές η έρωτήσεις μου, είπεν ο 'Ιάκωβος Βαγιάν. Ο δυστυχημένος εινε βουβός η δεν ξέρει να μιλήση...

Και, παίρνοντας τὸν άγριάνθρωπο από τὸ μπράτσο, τὸυ είπτε:

— Δεν κάνει να ζῆς έτσι στο δάσος σαν θηρίο... Έλα μαζί μου...

Ο άγριος έγινε με μιᾶς σκεπτικός και δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του.

Όστόσο, χωρίς ν' αντίσταθῆ, άκολούθησε τὸν δήμαρχο.

Μερικοί χωρικοί προηγήθηκαν για να αναγγείλουν στο Μαρέλ την έπιτυχία, κ' έτσι, όταν η συνοδεία έφτασε στο χωριό, βρήκε όλους τούς κατοίκους συγκεντρωμένους μπρος στο Δημαρχείο.

Η σύζυγος του δημάρχου, η άγαθή Αικατερίνη, υποδέχτηκε με μεγάλη καλωσύνη τὸν ξένο που της έφερε ο σύζυγός της.

Ήταν βέβαια άγριος, αλλά συγχρόνως ήταν ξένος και, ως τέτοιος, άξιός κάθε περιποιήσεως.

Τὸ πρόγευμα θρισκόταν έτοιμο στο τραπέζι, στο όποιο είχαν μπη τρία πιάτα. Η Αικατερίνη έπήρε άπ' τὸ χέρι τὸν ξένο και τὸν έβαλε να καθῆση ανάμεσα άπ' αυτήν και τὸν σύζυγό της.

"Επειτα τὸυ έβαλε στο πιάτο ένα κομμάτι κρέας και μιᾶ φτεροῦγα κόττας.

Αλλά ο άγριάνθρωπος ούτε έτρωγε, ούτε έπινε...

(Ακολουθεί)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ Η ΠΥΡΚΑΙΑ ΜΑΙΝΕΤΑΙ...

Η κυρία που γλύτωσε ως εκ θαύματος: "Οχι!... Οχι!... Δεν θέλω αυτό τὸ φόρεμα... Να μου σερβίρετε τὸ άλλο, τὸ μεταξωτό, με τὰ μπουφάν μανίκια..."